

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

ČKD ENERGY, a.s., IČO: 64949575
sídlem Praha 9, Kolbenova 609/40,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Ladislavem Málkem,
sídlem Vinohradská 89/90, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č.j. 31525/19/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný jako odvolací orgán potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 11. 10. 2018, č.j. 7678844/18/2009-52523-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

109623, kterým správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2015 ve výši 10.589.283 Kč, jelikož neuznal nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění deklarovaných na daňových dokladech od společnosti PSM-Trading spol. s r.o. (dále jen „PSM“).

2. V žalobou napadeném rozhodnutí se kromě jiného uvádí:

„[21] Daňové doklady obsahují pouze obecné a nekonkrétní údaje ohledně předmětu plnění, přičemž se jedná o plnění v řádu desítek milionů Kč. Smlouva o dílo ze dne 29.4.2015 a Smlouva o dílo ze dne 20.5.2015 včetně příloh č. 1, 2 a 3 (uvedena pouze bodově specifikace díla) a předávací protokoly (byly předloženy i společností PSM v rámci místního šetření dne 25.4.2016 a dne 19.7.2016) obsahovaly pouze obecné informace bez bližší specifikace. Ze smlouvy o dílo ze dne 29.4.2015 vyplývá, že jejím předmětem bylo „vypracování dokumentace pro odželeznění a využití vodních zdrojů – technologie úpravy pitné vody“. Ze smlouvy o dílo ze dne 20.5.2015 vyplývá, že jejím předmětem bylo „vypracování dokumentace pro výrobu formou pyrolýzy a využití v průmyslu“. Obsah smluv, souvisejících příloh a předávacích protokolů byl naprosto shodný se zněním těchto dokumentů i ve vztahu k odběrateli daňového subjektu společnosti ČKD Praha DIZ a.s. (dále jen „ČKD DIZ“), které daňový subjekt předložil k prokázání využití těchto plnění, což správce daně nezpochybil. Předložené smlouvy sice deklarují, že daňový subjekt měl navázat spolupráci s deklarovaným dodavatelem, tato skutečnost ale neprokazuje, zda deklarovaná plnění byla těmito dodavateli ve výsledku opravdu realizována, a to v podobě jednotlivých šetřených zdanitelných plnění. Projektová dokumentace v podobě, v jaké byla převzata od deklarovaného dodavatele společností PSM, předložena nebyla. V rámci ústního jednání dne 16.11.2016 tehdejší zástupce daňového subjektu k požadovanému sdělení konkrétních okolností obchodních případů pouze uvedl, že je to popsáno ve smlouvách. Členové představenstva daňového subjektu Ing. D. a Ing. V., kteří se měli podílet na předmětu díla a měli tedy být schopni se vyjádřit ke konkrétním okolnostem deklarovaných plnění, v rámci ústního jednání dne 19.12.2016 odpověděli také pouze obecně, aniž by tyto okolnosti jakkoliv specifikovali, či případně odmítli vypovídat. Lze tedy shrnout, že z údajů na předložených daňových dokladech a dalších podkladech, ani z vyjádření daňového subjektu nevyplývalo, co bylo konkrétně předmětem zdanitelného plnění, zda a jak došlo k faktickému uskutečnění předmětu plnění, kdo konkrétně a jakým způsobem prováděl předmětné činnosti, jak konkrétně probíhala spolupráce mezi dodavatelem a daňovým subjektem, jak konkrétně probíhala předávání a přebírání plnění.

[22] Jednatel dodavatele společností PSM pan M. v rámci svědecké výpovědi sice uvedl, že deklarovaná plnění pro daňový subjekt uskutečnil a předání děl se osobně účastnil, nedokázal však předměty plnění blíže specifikovat a k předání projektových dokumentací se vůbec nevyjádřil. Ohledně účelu využití uvedl, že se jedná „o soubory jednotlivých technologií, ze kterých vyplývá určení projektů“, kdy na vypracování projektů se podílel tým, že soubory technologií nakoupil od jednotlivých dodavatelů, zkompletoval a vytvořil z nich projekt. Žádné důkazní prostředky, které by o účasti pana M. na vytvoření předmětných projektových dokumentací svědčily, společnost PSM na výzvu správce daně nepředložila. Konkrétní subjekty, které měly jednotlivé projekty realizovat, pan M. neuvedl. Dle rozsudku NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 AfS 93/2007 – 85 lze svědeckou výpověď považovat za důkazní prostředek (ust. § 31 odst. 4 daňového řádu) a jako důkaz ji lze použít vždy, pokud je konkrétní, věrohodná a pokud není v rozporu s ostatními zjištěními. Svědecká výpověď svědka pana M. však zcela určitě konkrétní nebyla, neboť svědek sdělil zcela obecné informace, které podporují tvrzení daňového subjektu, přičemž ale neuvedl žádné bližší informace, jejichž znalost se u osoby, která

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutečnosti o kterých vypovídá, měla zažít vlastními smysly, přinejmenším předpokládá. Tuto svědeckou výpověď dle odvolacího orgánu nelze hodnotit tak, že by bez pochyb prokázala, že společnost PSM fakticky předmětné plnění pro daňový subjekt uskutečnila.

[23] Úhrada plnění mezi daňovým subjektem a společností PSM neproběhla, neboť společnost PSM pohledávku za daňovým subjektem převedla na společnost ČKD Asset a.s. se splatností do 31.12.2015. Nebylo doloženo, zda mezi těmito společnostmi došlo k úhradě postoupených pohledávek. Úhrada mezi daňovým subjektem a společností ČKD Asset a.s. měla být řešena vzájemným zápočtem pohledávek a závazků. Odvolací orgán uvádí, že byť tento způsob úhrady není sám o sobě nezákonný, platby převodem pohledávek a zápočtem nezanechávají auditní stopu v podobě výpisů z bankovních účtů. Zvolený způsob úhrady navíc uskutečněný v rámci skupiny subjektů ČKD tak sám o sobě nelze považovat za dostatečný důkaz, že společnost PSM poskytla daňovému subjektu deklarovaná plnění, v deklarovaném rozsahu, a to zejména pokud tato skutečnost není podpořena dostatečně věrohodně jinými důkazními prostředky, z nichž by bez jakýchkoliv pochyb vyplynulo, zda a v jakém rozsahu společnost PSM pro daňový subjekt šetřena plnění uskutečnila.

[24] V rámci místních šetření (dne 25.4.2016 a 19.7.2016) u společnosti PSM správce daně dle předložené evidence pro daňové účely zjistil, že společnost PSM za zdaňovací období červenec a srpen 2015 vykázala přijatá plnění od společností ARTOFIN a.s. (dále jen „ARTOFIN“), WIN Center s.r.o. (dále jen „WIN Center“), J.S. Trading s.r.o. (dále jen „J.S. Trading“) a Czech Business Company s.r.o. (dále jen „Czech Business Company“), přičemž ze strany společnosti PSM ani daňového subjektu nebylo sděleno ani doloženo, které konkrétní subjekty měly předmětné technologické projekty fakticky vypracovat. Společnost PSM v rámci výše uvedených místních šetření ani následně v rámci dalšího místního šetření ani na výzvu správce daně dle ust. § 57 daňového řádu nepředložila přijaté daňové doklady a další podklady související s uskutečněnými plněními pro daňový subjekt. Z těchto skutečností vyplývá, že konkrétní okolnosti předmětných plnění tedy nebylo možné ověřit. Nebylo doloženo, kdo fakticky projektové dokumentace v hodnotě 50 mil. vypracoval.

[25] Správce daně od Policie ČR získal smlouvy o dílo společnosti PSM s výše uvedenými společnostmi ARTOFIN, WIN Center, J.S. Trading a Czech Business Company a předávací protokoly se shodným předmětem a rozsahem plnění jako je uveden ve smlouvách o dílo mezi společností PSM a daňovým subjektem. Těmito společnostmi ale nebylo na výzvy správce daně zaslané dle ust. § 57 daňového řádu za účelem ověření faktické realizace plnění dle předložených a opatřených důkazních prostředků reagováno, resp. likvidátor společnosti WIN Center a likvidátor společnosti Czech Business Company sdělili, že nejsou schopni výzvě vyhovět, neboť jim nebylo předáno účetnictví. Bylo zjištěno, že uvedené společnosti nedisponovaly pracovníky potřebnými k realizaci děl, žádná z těchto společností neměla u správce daně nahlášený předmět činnosti odpovídající fakturovaným plněním. Tyto společnosti mají a měly svá sídla evidována na tzv. virtuálních adresách. Také sídlo společnosti PSM se nachází na tzv. hromadné adrese, kdy společnost v objektu nemá přidělenou vlastní kancelář. Společnost J.S. Trading a Czech Business Company daňová priznání za zdaňovací období srpen 2015, kdy měly uskutečnit předmětné plnění pro společnost PSM, vůbec nepodaly. Společnosti ARTOFIN a WIN Center, vykázaly v daňových priznáních uskutečněná plnění v částce přesně odpovídající dokladu evidovanému společností PSM a současně i přijatá plnění v téměř shodné částce. V rámci postupu k odstranění pochybností, který byl u těchto společností proveden k ověření oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně z těchto přijatých plnění, nereagovaly na výzvy správce daně

a plnění tak byla z nároku na odpočet daně vyloučena. Těmito zjištěními byly pochybnosti správce daně ještě dále prohloubeny.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, jelikož má za to, že žalovaný doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za řešené období v rozporu s důkazy předloženými žalobcem, v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, v rozporu se zásadami daňového řádu a na základě nesprávného právního posouzení. Napadené rozhodnutí tak má věcné vady a spočívá na nesprávném právním posouzení splnění podmínek pro doměření daně, jak to správce daně učinil.
4. Žalobce předně namítá, že rozhodnutí o odvolání za **nepřezkoumatelné**, neboť se žalovaný nevypořádal dostatečně, či vůbec s námitkami uvedenými v odvolání.
5. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že se žalovaný zabýval **pouze těmi skutečnostmi**, které byly z jeho pohledu sporné, resp. neobvyklé a které přičítal k tíži žalobce, a zcela ignoroval ty, které svědčily ve prospěch žalobce a byly nezvratné či nepochybnitelné. Žalobce namítá, že žalovaný rezignoval na svou povinnost stanovenou v ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalobce také považuje za nesprávné konstatování žalovaného ohledně obavy, že by některý ze subdodavatelů nebyl schopen plnění deklarované na daňových dokladech daňovému subjektu dodat. Žalobce namítá, že jsou mu přičítány k tíži skutečnosti týkající se jednotlivých subdodávek subdodavatelů, které objektivně nemohl ovlivnit. Žalovaný nárok žalobce na odpočet daně neuznal, ačkoliv byla prokázána existence smluvního vztahu mezi Dodavatelem a daňovým subjektem, jakož i bezvadnost veškerých formálních daňových dokladů; existence plnění deklarovaného na Fakturách, zhotovení plnění deklarovaného na Fakturách Dodavatelem.
6. Naproti tomu, nebyl proveden jediný důkaz, který by vyvracel správnost a pravdivost smluvní dokumentace uzavřené mezi dodavatelem a daňovým subjektem, existenci plnění deklarovaného na fakturách (zde je nutné opět zdůraznit, že existence plnění deklarovaného na fakturách není nijak zpochybňována ani správcem daně, neboť správcem daně bylo uznáno, že toto plnění bylo dodáno společnosti ČKD PRAHA DIZ, a.s.), skutečnost, že plnění deklarované na Fakturách bylo daňovému subjektu dodáno Dodavatelem, neboť nebyl proveden jediný důkaz, který by vyvracel výslech svědka – p. M.
7. Žalobce dále uvedl, že důvody pochybností správce daně, jak jsou výše uvedeny, podrobně vyvrátil již ve svém **podání ze dne 26. 7. 2018** doplněném podáním ze dne 27. 9. 2018, ve kterém podrobně popsal předměty děl představující na Fakturách deklarovaná plnění, vyjádřil se k velikosti marže dodavatele, uvedl okolnosti úhrady ceny předmětných plnění, jakož i se vyjádřil k odbornosti dodavatele a způsobu a průběhu realizace zakázek a dále vysvětlil důvody, proč nemohl deklarované plnění zpracovat vlastními zaměstnanci a vysvětlil kapacitní vytížení svých zaměstnanců na jiných projektech v souhrnné hodnotě v řádech miliard Kč, a to ať již ve fázi realizační nebo nabídkové. Těmito skutečnostmi se správce daně **vůbec nezabýval** a s tvrzeními daňového subjektu se nijak nevypořádal. Obtížně lze tak na straně druhé rozumět výtce žalovaného uvedené v bodu 28 napadeného rozhodnutí, kde zcela v rozporu i se závěry správce daně konstatuje, že z vyjádření daňového subjektu nevyplývalo, „*co bylo konkrétně předmětem zdanitelného plnění, zda a jak*

došlo k faktickému uskutečnění předmětu plnění, kdo konkrétně a jakým způsobem prováděl předmětné činnosti, jak konkrétně probíhala spolupráce mezi dodavatelem a daňovým subjektem, jak konkrétně probíhalo předávání a přebírání plnění, jakým způsobem byla stanovena cena.“

8. Žalobce též považuje za nesprávné konstatování žalovaného, že by na straně daňového subjektu z jeho dostupných a zjištěných informací mohla vyplynout jakákoliv **obava**, tím méně důvodná, že by dodavatel nebyl po odborné stránce schopen plnění deklarované na fakturách daňovému subjektu dodat. Žalobce popsal způsob výběru dodavatele a též odkázal na mezinárodní renomovanou a pravidelně nezávisle prověřovanou a potvrzovanou certifikaci, která jej zavazovala k zachování světově uznávaných standardů při výběru dodavatele. Veškeré objektivně zjištěné informace svědčily o faktu, že se z pohledu daňového subjektu jedná o běžný obchodně-právní případ. Žalobce poukazuje zejména na to, že jím předložené důkazy a tvrzení potvrdily, že dodavatel byl z hlediska plnění daňových povinností zcela neproblémový, z uskutečnění plnění odvedl řádně a včas daň, podal daňová přiznání, a nedošlo tedy u něj k úniku na DPH ani k narušení daňové neutrality. Žalobce je běžným podnikatelským subjektem, který má přístup pouze k obecně zveřejňovaným skutečnostem a dále pak k informacím, které si může relevantně zjišťovat a zajistit na běžném trhu informací včetně dostupných referencí, kterými se také v dané věci žalobce řídil. Byl mu však přičten k tíži soubor naprosto běžných obchodních praktik, které firmy na trhu standardně a na denní bázi využívají a které jsou správcem daně náležitě „zkriminalizovány“, a to např. rozhodování o výběru dodavatele na základě referencí, případně způsob úhrady ceny díla.
9. Správce daně, jakož i žalovaný své závěry staví pouze na svých domněnkách či smyšlených důkazních prostředcích, aniž by on sám v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyvrátil pravdivost a úplnost důkazních prostředků předložených daňovým subjektem a šetřil práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů ve smyslu ust. § 5 odst. 3 daňového řádu. **Pochybnosti** správce daně (tak aby unesl správce daně „své“ důkazní břemeno ohledně tvrzení, že se obchodní transakce neuskutečnila) musí být důvodné a vážné, nikoliv tedy jakékoliv. Pochybnosti správce daně jsou však založeny pouze na skutečnostech zjištěných v rámci svědecké výpovědi p. M. K tíži daňového subjektu pak nemůže být přičítána jakákoliv nesrovnalost na straně subdodavatelů Dodavatele daňového subjektu, když žalobce při realizaci obchodních transakcí v roce 2015 neměl důvod pochybovat o kvalitním odborném a personálním zajištění realizace plnění.
10. Daňovému subjektu jsou dále k tíži přičítány různé skutečnosti týkající se jednotlivých subdodávek dodavatele a fakticky skutečnosti **přičitatelné** osobám v řetězci dodávek předcházejícím jeho dodavateli, které objektivně nemohl jakkoliv ovlivnit. Žalovaný nedůvodně odmítl jednoduchý příměr, který je zcela běžný v rámci obchodní praxe a to, že odběrateli není zpravidla známa ani není jím prověřována (co do odborné erudice) konkrétní osoba podílející se na realizaci plnění jako například kupující osobního automobilu netuší, který ze subdodavatelů automobilky se na výrobě vozidla podílel a již vůbec netuší, který konkrétní pracovník a s jakou odbornou erudicí se podílí na montáži onoho vozu. Obdobně o objednávkách stavby domu.
11. Vyjádření pochybnosti o **výši marže** dodavatele ze strany správce daně není nijak odborně podloženo a je zřejmé, že správce daně vyjadřuje pouze subjektivní nijak odborně odůvodněný názor na tuto problematiku. Žalobce dále konstatování správce daně o nestandardnosti úhrady ceny plnění deklarovaného na fakturách žalobce hodnotí jako

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ničím nepodložený subjektivní názor, neboť právní nástroje v podobě postoupení pohledávky a zápočtu jsou plně v souladu s příslušnými zákony a zcela běžně v podnikatelské praxi využívány.

12. Otázkou, nakolik je příjemce zdanitelného plnění povinen si ověřit, zda poskytovatel zdanitelného plnění si plní své povinnosti apod., se zabýval i SDEU např. ve věci C-80/11, Mahagében. K tomu dále žalobce odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Af 14/2015, rozsudku NSS ze dne 2.8.2017, č.j. 4 Afs 58/2017 -78, a rozsudku SDEU ze dne 22. 10. 2015 ve věci C-277/14, PPUH Stehcemp, které měly být na věc aplikované.
13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že žalobce ve své žalobě uplatňuje obdobné námitky jako již v řízení před orgány finanční správy. Z tohoto důvodu se žalovaný ve svém vyjádření zaměřil na shrnutí jeho závěrů, resp. na vypořádání se s nejzásadnějšími či novými žalobními námitkami, přičemž pro podrobnější argumentaci žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí o odvolání.
14. Žalovaný popsal, jaké pochybnosti správce daně pojal ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním deklarováním v daňovém přiznání žalobce, jaké další důkazní prostředky žalobce předložil, a následně žalovaný zhodnotil jednotlivé důkazní prostředky a z jejich hodnocení (samostatného i vzájemného) učinil závěr, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH, neboť neprokázal přijetí plnění právě od dodavatele (PSM – Trading spol. s r.o.) deklarováno na předmětných daňových dokladech a v deklarováném rozsahu.
15. K první námitce žalovaný s odkazem na judikaturu NSS a na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 02. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, konstatoval, že v rozhodnutí o odvolání jsou brány v potaz všechny žalobcem uplatněné námitky.
16. Žalovaný dále uvedl, že nebyly ignorovány žádné skutečnosti ani důkazy. Pochybnosti byly zdůvodněny v bodech [21] až [25] a [28] rozhodnutí o odvolání (mimo jiné plynoucí z: daňových dokladů, ze smlouvy o dílo, předávacích protokolů, absence projektové dokumentace, výpovědi členů představenstva žalobce, výpovědi jednatele dodavatele, úhrady plnění, vyjádření žalobce, místního šetření u dodavatele, zjištění u subdodavatelů ad.) tudíž nebyly opírány pouze o skutečnosti zjištěné při výpovědi pana M. a na postavení subdodavatelů dodavatele.
17. Správce daně postupoval v souladu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, dle kterého dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejpřesněji a nebyl v tom vázán jen návrhy daňového subjektu. Předložené smlouvy sice deklarují, že žalobce měl navázat spolupráci s deklarováním dodavatelem, ale tato skutečnost v kontextu ostatních zjištění neprokazuje, zda deklarována plnění byla tímto dodavatelem ve výsledku opravdu realizována. Formální důkazní prostředky mohou v obecné rovině obstát pouze za situace, kdy obchodní případy nevykazují žádné pochybnosti. Žalobce však po zpochybnění jím předložených důkazních prostředků správcem daně nepředložil důkazní prostředky, které by pochybnosti správce daně, zda byla plnění přijata od deklarovánoho dodavatele, v deklarováném rozsahu, odstranily.
18. Není pravdou, že by žalovaný nereagoval na podání žalobce ze dne 26.07.2018 (resp. 27.07.2018) a 27.09.2018. K předmětným podáním se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí o odvolání (bod [28]). Z tvrzení žalobce a svědka vyplývají rozpory ohledně deklarovánoho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

průběhu obchodních transakcí. V daném kontextu lze za nestandardní považovat i skutečnosti ohledně úhrad těchto plnění, kdy úhrada byla provedena postoupením pohledávky dodavatele na společnost ČKD Asset a.s., následně měl být proveden vzájemný započet pohledávek a závazků mezi touto společností a žalobcem. Za nestandardní lze označit i skutečnost, že dodavateli ani žalobci nebyli známi konkrétní zpracovatelé projektu. Byť řada dodávek bývá řešena subdodavatelsky, není obvyklé, aby plnění byla přefakturována přes několik subjektů, nekontaktních a v oboru neznámých, vyskytujících se na zjištěném počátku fakturačního řetězce, nebo aby nebyl znám faktický realizátor plnění, kdy hodnoty těchto plnění se pohybovaly v řádech desítek miliónů.

19. Pochybnosti správce daně byly proto prohloubeny zjištěními ohledně společností, které měly projektové dokumentace vypracovat jako subdodavatelé společnosti deklarovaného dodavatele (viz bod [24] a [25] rozhodnutí o odvolání), kdy se jednalo o společnosti bez podnikatelské historie, se sídly na hromadných adresách, bez personálních a technických zdrojů, bez internetové prezentace, nepodávající daňová přiznání k DPH, či podávající, ale nereagující v případě požadavku na prokázání údajů v nich uvedených. K žalobním námitkám ad D) [10] Vzhledem k tomu, že jednatel deklarovaného dodavatele pan M. neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ohledně realizace díla, kdy tyto neuvedli ani členové představenstva žalobce, zjišťoval správce daně další okolnosti realizace předmětných zakázek včetně zjištění subdodavatelů dodavatele, kdy ani z těchto zjištění tyto skutečnosti nebylo možné ověřit. Zjištěné skutečnosti pak ještě prohloubily pochybnosti správce daně. Není standardní, aby v rámci spolupráce při takto odborných činnostech, kdy se hodnoty plnění pohybovaly ve značných částkách, nikdo nevěděl, kdo (za jakou společnost) se těchto schůzek a konzultací účastnil, kdo tedy předmětné projekty zpracoval, když pan M. navíc uvedl, že jednotlivé technologie dle jeho slov pouze složil.
20. Žalobce sice označil osobu (dodavatele deklarovaného na daňovém dokladu), které měla vzniknout povinnost přiznat daň, statutární zástupce deklarovaného dodavatele však ke svému vyjádření, že se deklarovaná plnění pro žalobce uskutečnila a předání děl se osobně účastnil, nedokázal předměty plnění blíže specifikovat a k rozsahu předaných projektových dokumentací se vůbec nevyjádřil (blíže viz bod [8] tohoto vyjádření, příp. body [22], [28], [32] a [36] rozhodnutí o odvolání) a předložené listinné důkazní prostředky byly správcem daně zpochybněny (viz body [21] až [29] rozhodnutí o odvolání). Správce daně se zabýval všemi skutečnostmi a důkazními prostředky. V řešeném případě důvodné pochybnosti vznikly. Existence plnění deklarovaných na daňových dokladech a jejich dodání společnosti ČKD PRAHA DIZ, a.s. zpochybněna nebyla. Nicméně nebyly odstraněny pochybnosti, že plnění uvedené na daňových dokladech bylo dodáno právě deklarovaným dodavatelem, v deklarovaném rozsahu.
21. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Afs 58/2017-78, soud se v tomto nesprávně odchýlil od ustáleného výkladu judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), který sám Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) provádí. Při zohlednění skutkových okolností věci řešené SDEU je tedy zřejmé, že rozsudek ve věci PPUH neříká, že nezáleží na tom, kdo plnění daňovému subjektu dodal, ale lze z něj dovodit pouze to, že nárok na odpočet daně nelze bez dalšího odmítnout pouze s ohledem na vnitrostátní právní úpravu, která některé subjekty považuje za neexistující. Zároveň je třeba uvést, že právní závěry vyslovené NSS v rozsudku ve věci Stavitelství Melichar jsou v rozporu s dosavadní ustálenou judikaturní praxí NSS (viz např. rozsudky č. j. 1 Afs 10/2010-71 ze dne 16.03.2010, č. j. 9 Afs 233/2014-26 ze dne 09.07.2015, č. j. 5 Afs 111/2014-37 ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15.10.2015, č. j. 10 Afs 160/2015-32 ze dne 13.04.2016, č. j. 6 Afs 252/2016-35 ze dne 21.12.2016, č. j. 6 Afs 147/2016-28 ze dne 21.12.2016, č. j. 5 Afs 144/2016-32 ze dne 24.05.2017), neboť v obdobných případech NSS opakovaně rozhodoval v tom smyslu, že žalobce je povinen při uplatnění nároku na odpočet daně prokázat nejenom to, že zdanitelné plnění fakticky přijal, ale též to, že toto plnění přijal od dodavatele uvedeného na předloženém daňovém dokladu. Ve vztahu k dalšímu žalobcem zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Af 14/2015 byla v důsledku shledání rozporu v dosavadní judikатурní praxi předložena rozšířenému senátu otázka, zda je podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty prokázání, že plnění bylo poskytnuto dodavatelem deklarovaným na daňovém dokladu.

22. Jako nepřiléhavý k nyní projednávané věci je nutné hodnotit žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 131/2004-45, když po žalobci není požadováno prokázání těch skutečností, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt, neboť po žalobci se v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu požaduje prokázání jedné z hmotněprávních podmínek, že předmětná plnění byla uskutečněna deklarovanými dodavateli.
23. Nepřiléhavým pro nyní přezkoumávanou věc je též žalobcem odkazované rozhodnutí DEU ve věci C-80/11, Mahagében, neboť v odkazované věci byl řešen nárok na odpočet daně v případě zapojení daňového subjektu do podvodného řetězce na DPH (podvodu na DPH). V nyní přezkoumávané věci je však řešeno splnění podmínek nároku na odpočet daně pro případ prokázání uskutečnění plnění tak, jak je uvedeno na dokladu, kdy platí že *„Každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti vzhledem k povaze své činnosti a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění eventuálních práv a povinností dle příslušných ustanovení zákona o DPH“* (rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232).

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
25. Žaloba je nedůvodná.
26. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
27. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
28. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

29. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
30. Soud předně považuje první námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce za nedůvodnou. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Pokud se žalovaný nevyjádřil explicitně ke každému tvrzení žalobce, nečiní tato skutečnost rozhodnutí nepřezkoumatelným jako celek, vyplývá-li z něj, proč nepovažuje odvolací námitky důvodnými, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015.
31. Soud zhodnotil, že správce daně posuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom přihlížel ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno k prokázání uplatňovaného nároku na odpočet daně, když požadavek správce daně k prokázání určité skutečnosti byl objektivně splnitelný. Jednání správce daně nebylo ani v rozporu s ust. § 5 odst. 3 daňového řádu.
32. Z žalobou napadeného rozhodnutí i ze spisu plyne, že pochybnosti se oprávněně týkaly zhotovení plnění deklarovaným dodavatelem a to právě s ohledem na skutečnost, že se jednalo se o odborná plnění a hodnoty těchto plnění se pohybovaly v řádech desítek miliónů. Jednatel deklarovaného dodavatele pan M. sice uvedl, že soubory technologií nakoupil od dalších dodavatelů, zkompletoval je a vytvořil z nich projekt, nedokázal však předměty plnění blíže specifikovat a k rozsahu předaných projektových dokumentací se vůbec nevyjádřil, ačkoliv dle tvrzení žalobce byly ze strany dodavatele průběžně předkládány návrhy jednotlivých částí projektové dokumentace dle jednotlivých příloh, a ze strany žalobce probíhala kontrola dokumentace a v návaznosti na ni byly dodavateli v rámci několika kontrolních dnů předány připomínky, které pak byly zapracovány do další revize dokumentace. Kdo se těchto jednání účastnil, žalobce neuvedl. Závěr žalovaného, že pokud by se pan M. skutečně podílel na vypracování předmětu díla, ať už by dle jeho slov technologie pouze složil, zcela určitě by měl povědomí o průběhu realizace díla, o jeho použití, podobě a rozsahu a zejména o subjektech, které jednotlivé části projektových dokumentací vypracovaly, je tedy rovněž zcela na místě.
33. K další námitce žalobce, že existence plnění deklarovaného na fakturách není nijak zpochybňována ani správcem daně, neboť správcem daně bylo uznáno, že toto plnění bylo dodáno společnosti ČKD PRAHA DIZ, a.s., soud uvádí, že tato skutečnost osvědčuje, že odběrateli žalobce bylo dodáno fakturované plnění, což však neosvědčuje, že plnění bylo dodáno žalobci fakturovaným dodavatelem v odpovídajícím rozsahu. Pokud žalobce uvádí, že nebyla důkazně vyvrácena správnost a pravdivost smluvní dokumentace uzavřené mezi dodavatelem a daňovým subjektem, soud uvádí, že bylo na žalobci, aby prokázal, že jeho dodavatel dodal plnění ve fakturované hodnotě dle smlouvy. Jinými slovy smlouva sice odpovídala znění faktury, co se týče výše ceny, nebylo však prokázáno, že plnění ve smluveném rozsahu bylo fakticky dodáno tvrzeným dodavatelem. Tyto závěry nevyvrátilo ani podání žalobce ze dne 26. 7. 2018, ve kterém sice vysvětlil kromě jiného výši marže, zaneprázdněnost svých zaměstnanců a obsah pojmu „kompletační činnost“ a podrobně upřesnil obsah zakázky a průběh plnění, který však nijak prokázal, naopak tato

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tvrzení však nebyla podporována ani výpovědí svědka a ani výpověďmi členů představenstva žalobce, ačkoliv právě tato osoby se měli na vypracování předmětu díla podílet. Soud proto souhlasí s hodnocením žalovaného v bodě 28 žalovaného rozhodnutí, ve kterém se vyrovnal s těmito podáními, pokud uvedl:

„[28] Dle odvolacího orgánu měl správce daně v souladu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu oprávněně pochybnosti, zda k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v daňových dokladech deklarováno, zda byla předmětná plnění přijata od deklarovaného dodavatele, v deklarovaném rozsahu. Daňový subjekt uplatňoval nárok na odpočet daně z přijatých plnění od společnosti PSM v hodnotách desítek milionů Kč spočívajících ve zpracování projektové dokumentace týkající se „odželeznění a využití vodních zdrojů – technologie úpravy pitné vody“ a týkající se „výroby formou pyrolýzy a využití v průmyslu“, kdy z předložených důkazních prostředků (daňové doklady, smlouvy o dílo, včetně příloh, předávací protokoly) a vyjádření daňového subjektu (viz bod [21]) nevyplývalo, co bylo konkrétně předmětem zdanitelného plnění, zda a jak došlo k faktickému uskutečnění předmětu plnění, kdo konkrétně a jakým způsobem prováděl předmětné činnosti, jak konkrétně probíhala spolupráce mezi dodavatelem a daňovým subjektem, jak konkrétně probíhalo předávání a přebírání plnění, jakým způsobem byla stanovena cena. Tyto skutečnosti nevysvětlili ani členové představenstva daňového subjektu Ing. D. a Ing. V. ani jednatel společnosti PSM pan M. v rámci svědecké výpovědi (viz bod [22]), přičemž právě tyto osoby se měly na vypracování předmětu díla podílet, ať už v podobě kompletace, či kvalifikovaného ověření a doplnění. Daňový subjekt v rámci reakce na seznámení s výsledkem kontrolního zjištění doplnil své vysvětlení ohledně podrobnějšího popisu dílčích oblastí projektové dokumentace a uvedl skutečnosti týkající se průběhu zakázky, kdy však tato svá tvrzení nedoložil důkazními prostředky. Informace, které podrobněji rozvádějí předmět díla, způsob jeho použití, průběh realizace, požadoval správce daně sdělit právě v rámci svědecké výpovědi pana M., jednatele společnosti PSM, tak aby bylo zřejmé, že má tento svědek o zakázce, které se měl za dodavatele účastnit, odpovídající povědomí. Toto však prokázáno nebylo, neboť pan M. odpovídal pouze obecně nebo odmítl odpovědět. Daňový subjekt byl výpovědi svědka přítomen a měl možnost klást otázky, na základě kterých by se mohl pan M. podrobně ke své konkrétní činnosti v rámci těchto zakázek vyjádřit. Pan M. v rámci svědecké výpovědi uvedl, že soubory technologií nakoupil od jednotlivých dodavatelů, zkompletoval je a vytvořil z nich projekt, v další odpovědi uvedl, že na vypracování projektu se podílel tím, že „technologie složil“. Daňový subjekt ale v rámci reakce na výsledek kontrolního zjištění uváděl, že „v průběhu plnění zakázky byly průběžně ze strany dodavatele předkládány návrhy jednotlivých částí projektové dokumentace dle jednotlivých příloh, ze strany daňového subjektu probíhala kontrola dokumentace a v návaznosti na ni byly dodavateli v rámci kontrolních dnů (uskutečnilo se jich několik v průběhu plnění zakázky) předány připomínky, které pak byly zapracovány do další revize dokumentace. Na závěr proběhla finální kontrola.“ Dle odvolacího orgánu z tvrzení daňového subjektu a svědka vyplývají rozpory ohledně deklarovaného průběhu obchodních transakcí.“

„Za nestandardní lze označit i skutečnost, že dodavateli ani daňovému subjektu nebyli známi konkrétní zpracovatelé projektu. Byť řada dodávek bývá řešena subdodavatelsky, není obvyklé, aby plnění byla přefakturována přes několik subjektů, nekontaktních a v oboru neznámých, vyskytujících se na zjištěném počátku fakturačního řetězce, nebo aby nebyl znám faktický realizátor plnění, kdy hodnoty těchto plnění se pohybovaly v řádech desítek milionů. Pochybnosti správce daně byly proto prohloubeny zjištěními ohledně společností, které měly projektové dokumentace vypracovat jako subdodavatelé společnosti PSM (viz bod [24] a [25]), kdy se jednalo o společnosti bez podnikatelské historie, se sídly na hromadných adresách, bez

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

personálních a technických zdrojů, bez internetové prezentace, nepodávající daňová přiznání k dani přidané hodnoty, či podávající, ale nereagující v případě požadavku na prokázání údajů v nich uvedených.“ Žalobní námitka, že se žalovaný nevypořádal nebo že se vypořádal nesprávně s tvrzením žalobce obsaženým v podání datovaném dne 26. 7. 2018 a doplněném podáním datovaném dne proto není důvodná.

34. Soud následně zcela souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu řízení nepředložil ke svým tvrzením ohledně spolupráce s deklarovaným dodavatelem takové důkazní prostředky, které by prokazovaly, že práce provedl právě tento dodavatel a v tvrzeném rozsahu, a to právě vzhledem k tomu, o jaký charakter služeb se jednalo (vyhotovení projektové dokumentace), kdy se částky za tato plnění pohybovaly v rozmezí desítek milionů Kč, kdy bylo určitě na místě ověřit si, zda společnost poskytující tyto služby, měla personální a technické zdroje k realizaci této vysoce odborné problematiky. Tato skutečnost nepatří mezi skutečnosti **přičitatelné** osobám v řetězci dodávek předcházejícím jeho dodavateli, které objektivně nemohl jakkoliv ovlivnit. Naopak při plnění v takové cenové kategorii s takovými odbornými požadavky bylo zcela namístě si ověřit, zda dodavatel je schopen takové plnění dodat. Pokud žalobci stačila předchozí zkušenost s dodavatelem, soud souhlasí se žalovaným, že ve svém počínání nebyl dostatečně obezřetný, což jeho pochybnosti o tom, kdo plnění dodal, oprávněně prohlubuje. Soud proto souhlasí se žalovaným, že na případ žalobce závěry NSS uvedené rozsudek ze dne 25. března 2005, č. j. 5 Afs 131/2004 - 45 nedopadají, protože v tomto případě bylo dodání ve fakturách deklarovaného zboží v deklarovaném rozsahu od deklarovaného dodavatele prokázáno. Skutečnost, že deklarovaný dodavatel nebyl schopen prokázat původ zboží, nemůže být přičítána k tíži daňového subjektu. V případě žalobce však nebylo prokázáno, že plnění bylo v deklarovaném rozsahu dodáno právě společností PSM. Naopak o této skutečnosti panovala vzhledem k výpovědi svědka i výpovědi členů představenstva žalobce pochybnost, a skutečnost, že tato společnost nebyla schopná prokázat, že ji plnění bylo předáno jejími subdodavateli, tyto pochybnosti jen prohloubila. Tato skutečnost však sama o sobě nebyla důvodem pro odmítnutí nároku.
35. Soud nesouhlasí se žalobcem, že je zcela bez významu to, zda svědek M. vypovídal obecně, pokud jednoznačně potvrdil, že dílo představující plnění deklarované na fakturách bylo předáno dodavatelem daňovému subjektu. Pokud svědek potvrdil shora uvedené, pouze potvrdil, že došlo k fakturaci a předání díla, nikoliv to, kdo dílo vyhotovil a že dílo bylo předáno ve fakturovaném rozsahu. Neuvedl totiž nic k tomu, kdo a za jakých okolností jej vypracoval. Proto nelze tuto výpověď vzít jako důkaz prokazující skutečnost, že dílo bylo fakticky dodáno deklarovaným dodavatelem.
36. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, který odmítl příměr koupě osobního automobilu, kdy kupující netuší, který ze subdodavatelů automobilky se na výrobě vozidla podílel a již vůbec netuší, který konkrétní pracovník a s jakou odbornou erudicí se podílí na montáži onoho vozu. U řadově vyráběných automobilů garantuje jeho provedení a kvalitu značka výrobce a kupující nepotřebuje vědět, který konkrétní pracovník namontoval tu kterou součástku. I žalobce však musí uznat, že pokud by si nechal vyrobit auto tzv. na míru s určitými specifiky např. kvůli zdravotnímu postižení uživatele, bylo by zcela namístě ověřit si, zda společnost, se kterou uzavře smlouvu o dílo je schopná takové auto dodat, zda má pro dodání takového díla patřičné odborné znalosti včetně potřebných certifikací a licencí. Dle zjištění správce daně deklarovaný dodavatel neměl živnostenské oprávnění k provádění projektové činnosti a jako zpracovatel projektů vystupoval pouze vůči členům

skupiny ČKD. Rovněž u stavby domu stavebníka zcela jistě zajímá reputace a schopnosti firmy, která stavbu provede, a stavebník se aktivně podílí výstavbě právě kontrolou a upřesňováním díla v průběhu výstavby, což žalobce sice tvrdí, že činil, ale nikterak to neprokazuje.

37. Žalovaný dále uvedl, že v posuzovaném případě byla posuzována dobrá víra žalobce, nikoliv jeho vědomá účast na podvodu. Soud souhlasí se žalovaným, že z vyjádření žalobce vyplývá, že nebyl obezřetný, když v průběhu řízení nepředložil ke svým tvrzením ohledně spolupráce s deklarováním dodavatelem takové důkazní prostředky, které by jednoznačně prokazovaly, že práce provedl právě tento dodavatel a v tvrzeném rozsahu, a to právě vzhledem k tomu, o jaký charakter služeb se jednalo, kdy bylo určitě na místě ověřit si, zda společnost poskytující tyto služby, měla personální a technické zdroje k realizaci této vysoce odborné zakázky tak, aby mohl být následně v dobré víře ohledně toho, zda v budoucnu unese své důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti tohoto nároku. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že samotný fakt, že takto postupoval žalobce vůči tomuto dodavateli již několikrát v minulosti, o dobré víře žalobce nesvědčí.
38. Soud souhlasí se žalobcem, že samotná nízká výše marže, pokud by o jiných skutečnostech nebylo pochyb a žalobce by prokázal, že dílo fakticky vypracovali např. zaměstnanci subdodavatelských firem dodavatele, který přesně dle zadávací dokumentace a připomínek žalobce v průběhu vyhotovování díla zkompletoval, by nehrála sebemenší roli. Avšak za situace, jak je popsána shora má tato skutečnost schopnost pochybnosti správce daně ještě víc prohloubit, zrovna tak jako způsob úhrady, který by sám o sobě nepředstavoval žádný problém. Ve světle shora uvedeného soud zcela souhlasí se žalovaným, že tyto dvě skutečnosti k prokázání nároku žalobce na odpočet nepřispěly, spíš naopak. Žalobní námitka je tak také nedůvodná.
39. Co se týče v šesté námitce žalobcem uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Af 14/2015 v poslední žalobní námitce, soud uvádí, že zde se jednalo o poněkud jiný skutkový stav věci, kdy *jediný jednatel a společník společnosti V. pan J. N. byl toliko „nastrčenou“ osobou, přičemž vlastní obchodní a provozní činnost prováděly osoby stojící „v pozadí“ – tento „obchodní model“ přitom nemusel být nutně zvolen za účelem spáchání daňového podvodu.*
40. Na rozdíl od shora popsané věci, v případě žalobce však nebyly prokázány osoby, které plnění v požadovaném rozsahu fakticky dodaly, a proto nadále existují důvodné pochybnosti ohledně toho, že toto plnění dodala společnost uvedená na faktuře a že odpovídalo rozsahu uvedenému na faktuře.
41. Soud dále doplňuje, že na otázky předložené rozšířeným senátem v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017 – 54, odpověděl SD EU ve svém rozhodnutí ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, Kemwater ProChemie s. r. o., následovně:
Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

42. NSS se k tomuto rozhodnutí vyjádřil ve svém recentním rozsudku ze dne 4. února 2022, č.j. 4 Afs 115/2021, ve kterém tyto závěry přeformuloval následovně: „*Jinak řečeno i v případě, kdy daňový subjekt neprokáže, že mu zboží dodal deklarovaný dodavatel, nýbrž ze skutkových okolností případu vyplyne, že mu zboží dodal jiný skutečný dodavatel, lze daňovému subjektu odeprít odpočet DPH na vstupu jen tehdy, pokud není zřejmé, jestli skutečný dodavatel byl osobou povinnou k dani. Odepření nároku na odpočet DPH daňovému subjektu z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že neprokázal postavení tohoto dodavatele coby osoby povinné k dani, ačkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality a s dřívější judikaturou SD EU.*“
43. Pokud shora uvedené aplikujeme na případ žalobce, žalovaný by musel nárok žalobce na odpočet přiznat, pouze *za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež žalobce poskytl, byly k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.* Ze shora popsanych zjištěných skutečností však vyplývá, že faktickým dodavatelem žalobce nebyla žalobcem deklarovaná společnost, a že žalobce, který na deklarovaném dodavateli trval, neposkytl jiné skutkové okolnosti a informace potřebné k ověření, že skutečný dodavatel měl postavení plátce daně. Správce daně tak nepochybil, když došel k závěru, že o souladu daňových dokladů se skutečností existují vážné pochyby, jelikož žalobce nezajistil důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení prokázal a dostal se tak do důkazní nouze, kdy neunesl své důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu a oprávněnost uplatněného odpočtu daně ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH neprokázal. Žalobce totiž neprokázal nejenom skutečnost, že předmětná plnění obdržel od deklarovaného dodavatele, ale rovněž neprokázal, že je obdržel v daňových dokladech deklarovaném rozsahu. Soud s ohledem na tuto skutečnost neshledal důvodu rozdílu od postupu NSS ve věci 1 Afs 334/2017 žalobou napadené rozhodnutí zrušit s tím, aby dal žalobci možnost navrhnout případně nové důkazy ohledně postavení skutečného dodavatele jako plátce DPH.
44. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
45. Závěrem lze tedy shrnout, že správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za řešené období zcela v souladu s důkazy předloženými žalobcem a s na jejich základě zjištěnými skutečnostmi, v souladu se zásadami daňového řádu a na základě správného právního posouzení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.